

"Bellek Sancısı: Havuşbaşı'nda Çocuk Mevsimi" ki "İkiye Ayırıyorum Yaşam Seni!.."

Cogito sayı 50 / 2007

Baharda cıvıl cıvıl güneşli, ayva ağacından çiçekli, çimen kokulu, kadife gül dokulu, toprak ve çakıl, çakıl ve çocuk dolu bahçe önlerinde musluğa ağzıyla dayanmış çocukluğumuz... Hanımeliinden bal emme hüneri, dalında yenilen taze cevizin yeşile boyadığı minik elleri, karadutun kırmızısı, karası, düşüp de parçaladığım dizlerimin kırmızısı, yarası...

Yazın Kuleli'ye doğru kayık safası... Oğlan çocuklar suya girerken sahilden kızların ağlaması... Bisikletçide bir saati bilmem kaç liraya tur sırası, sert bir şutla dikenliğe kaçıp patlayan plastik topların sabunlanması... *Kurufasulye* olduğu için yakar topu sabote eden daha da küçük çelimsiz çocuklar.. Başa güneş geçmesin diye kuyu suyunda ıslatılan şapkalar... Mahallenin bahçıvan dedesinin yaptığı tahtadan "he-man" ve "shira" oymalı kılıçlar... Erkek Fatma ile kız Kerem'in ip atlaması; plastik hamurdan kolye yapıp satması. Ve tabii yaz sonu mahalle müsameresi... *Almancılara* güle güle uğurlaması için hazırladığımız buzdolabı kolisinden bozma sahne, çocuk aklımızla yazdığımız *Levent Kırca* taklidi uydurma sarhoş skeçleri, *Nilüfer*'in "esmer günler"inin uyarlaması... Mahallenin girilebilir tek havuzunda yüzmek için fırsat kollayan çocuklar ve daha gururlu olup burnundan kıl aldırmayanlar...

Sonbaharda Havuşbaşı parkının dev çınlarından dökülen yapraklar diz boyu ... Sarı sarı yaprakların içinden çıtır çıtır aldırmandan yürüyen beslenme çantalı çocukluğum... Yaprakların arasında, arkadaşlarımın kaybettiğim bilmem kaçını harçlığını benim kadar telaşla arayışı. Minik köpeğimin bahçeyi talan ettiği için işittiği azardan dolayı korkup okulun ilk gününde yokluğuma alışamayarak öğrenciler dağılıyorken Havuzbaşı ilkokuluna kadar inip beni yolda karşılaması... Çengelköy pasajındaki akvaryumcuya kadar yaptığımız terlikli yolculuğumuz.Üç kuruş on paraya kırmızı japon ve mavi melek balığı...

Kendi bahçelerindeki karlar dururken bizimkini talan eden, kartoplarının içine taş yerleştiren hain yumurcaklar. Gide gele, düşe kaya buz pateni pistinden daha da pürüzsüzleşmiş yokuşta kızak yerine naylon poşetlerle hız limitini zorlayanlar. Çakaltepe yokuşundan taa Havuzbaşı camiine dek çılgınlık ve bağırmalarla kayarak savrulanlar. "Kar tanelerini sayacağım..." diye bütün gece pencere önünde dikilip duranlar ve kar suyuyla iyice kendinden geçmiş soba önünde uyuklayanlar.

Sonra büyüdüm, sevdim ve yanıldım. Değişti dekoru hayatın,artık anlayamaz oldum halinden sarhoşların... Kesti içimizi hain kılıçlar, ırkından utandıklarım... Kamplara ayırdı zaman bizi, verdik hiç almayı hesap etmeden, bekledik bir gün terk edilmeyi asla düşünmeden... Acıdık herkese ta ki acınacak hale düşene değin... Şimdi en ağır acılar en tuzlu yaralar en sevdiklerimizden yadigâr kaldı bize... Kırlettiler boğazın mor salkımlarını, tatlı hatıralarını ednâ ruhlar. Yakışksız insanlar oynadılar hayatımızla... İkiye ayırıyorum yaşam seni; unutmak istediklerim ve asla unutmak istemediklerim. Keşke arkamdan dolapların döndüğünü hiç görmeseydim de hep çocukluğumdaki gibi o dolaplara döne döne ben kendim binseydim.

Behice Tezçakar Özdemir

Resimaltı:

Çocukluğumuzun Havuzbaşı'sı böyle تنها, sessiz ama bir o kadar temiz, nezihti, sakin muhitin efendice yaşamasını bilen sakinleri gibi... Taşların, ağaçların, mahalleli kuşların bile her birini tek tek tanır, yadsımazdık... Tek başımıza değil, hep beraberdik. Beton bloklarda gri hayatlar değil, toprakta ıhlamur kokularıyla, mor salkımlarla yaşardık...